

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ АВІАЦІЙНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

**Факультет транспорту, менеджменту і логістики
Кафедра менеджменту зовнішньоекономічної діяльності
підприємств**

**Матеріали
XV міжнародної науково-практичної конференції
СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ МЕНЕДЖМЕНТУ**

25 жовтня 2019 р.

**THE PROGRAM OF THE XV INTERNATIONAL
ACADEMIC PROFESSIONAL CONFERENCE
“MODERN PROBLEMS OF MANAGEMENT”**

October 25, 2019

***Conference Organizer:*
Management of Foreign Economic Activity of
Enterprises Department**

Kyiv, 2019

П'ятий етап – складання програми дій і контроль їх реалізації. На цьому етапі здійснюється зв'язок усіх заходів, пов'язаних з реалізацією вибраної стратегії, їх конкретизація на усіх рівнях управління підприємства з визначенням послідовності здійснення конкретних заходів по часу здійснення і виконавцям.

Підприємство, розробляючи свою стратегію на перспективу, завжди прагне до максимізації отриманого прибутку. Для забезпечення стабільності господарської діяльності підприємства на ринку визначаються економічні кордони обсягів його діяльності, порушення яких може привести до банкрутства підприємства.

Список літератури

1. Гордієнко П. Л. Стратегічний аналіз: Навч. посіб. / П. Л. Гордієнко. – К.: Алерта, 2008. - 404 с.
2. Результативність стратегії виробничого підприємства: ідентифікація за системою економічних показників / О.М. Гребешкова, О.О. Кизенко // Формування ринкової економіки: зб. наук. пр. – Спец. вип. Стратегічні імперативи сучасного менеджменту: у 2 ч. – Ч. 1. – К.: КНЕУ, 2012. – С. 92-104.

ТРАНСФОРМАЦІЯ КОНЦЕПТУАЛЬНИХ ПІДХОДІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ СТАЛИМ ЕКОЛОГІЧНИМ РОЗВИТКОМ УКРАЇНИ

*Іванова Т.В., д.держ.упр., професор,
Національний авіаційний університет, м. Київ*

Процес становлення та розвитку вітчизняної системи державного управління обумовлює необхідність усвідомлення органами публічної влади важливості забезпечення сталого екологічного розвитку держави. Ключовим аспектом переходу до сталого розвитку є формування ефективної системи управління процесами переходу на принципи сталого розвитку. За таких умов важливим теоретичним та практичним завданням державного управління є наукове обґрунтування концептуальних засад розвитку системи екологічної безпеки та розробка відповідних механізмів проектування управлінських рішень, здатних вирішувати “наскрізні” цілі: від визначення стратегічних пріоритетів до вирішення локальних проблем.

Нові умови життя, величезні зміни у світі і в Україні сьогодні викликали потребу зміни поведінки суспільства, розроблення нових концепцій державного управління, підприємницької діяльності, зміни методології оцінки ролі та значення екосистем у житті людини й суспільства, залучення до вирішення екологічних проблем всіх верств населення, організації ефективного співробітництва у вирішенні надважливої проблеми збереження біосфери і людства [1, ст. 76].

В Україні ще не сформувалася національна система екологічного управління в її європейській цілісності державного, громадського і корпоративного екологічного менеджменту. Нині домінує державна система управління у галузі охорони навколишнього природного середовища. Держава фактично “монополізувала” екологічну відповідальність, що призвело до послаблення відповідальності природокористувачів — суб'єктів господарювання та власників землі і основних фондів.

На підставі аналізу причин, що призвели до складної екологічної ситуації в Україні, за умов трансформації політичної системи держави, переходу до ринкової економіки та глибокої економічної кризи було практично завершено формування основ сучасної екологічної політики, яка відповідає внутрішнім потребам і знаходиться в руслі загальноєвропейського природоохоронного процесу [4].

Проте нинішня система державного екологічного управління занадто централізована, недемократична і, по суті — відомча.

Згідно з чинним законодавством України державне управління зорієнтовано на охорону навколишнього природного середовища. У більшості країн ЄС це прерогатива місцевих органів влади. Панівна концепція екологічного управління має бути не природоохоронна, а запобіжна (запобігання забрудненню екосистем, гармонізація взаємодії суспільства і природи, відтворення екологічної рівноваги, екологічне оздоровлення та екологічна безпека).

Незважаючи на те, що за останні роки антропогенний тиск на довкілля суттєво зменшився, а забруднення повітряного та водного середовища знизилася, ці позитивні зрушення зумовлені переважно тривалою економічною кризою, значним спадом виробництва. Безумовно, заходи щодо вдосконалення державної системи управління навколишнім середовищем, вжиті протягом останніх років, відіграли й продовжують відігравати прогресивну роль. Але в основі позитивних змін у стані довкілля все ще домінують фактори, які відображають об'єктивну економічну ситуацію. Підтверджує це хоча б такий факт: за останні роки темпи падіння виробництва енергії були нижчими, ніж темпи падіння виробництва продукції, що свідчить лише про одне: всупереч бажаному виробництво стає все більш енерго- та ресурсоємним. Викликає також гостру занепокоєність неухильне зростання кількості відходів виробництва і споживання, переробка яких досі залишається проблематичною.

Тому, завдання державного управління екологічною політикою на найближчий час матиме подвійну спрямованість. По-перше, вдосконалення на інституційному та технологічному рівнях мають перебороти негативні тенденції розвитку виробничого комплексу в бік зменшення ресурсо- та енерговитрат. По-друге, необхідно забезпечити таку систему управління і технологічної підтримки, яка б не дала можливості посилити техногенний тиск на довкілля тоді, коли виробництво почне нормально функціонувати [2, ст. 9].

Отже, викладені вище теоретичні міркування дають підстави стверджувати, що в державі є розуміння серйозності ситуації в природоохоронній сфері, усвідомлення необхідності й нагальності вирішення природоохоронних проблем, забезпечення сталого екологічного розвитку, бачення механізмів і підходів до їх вирішення, зрештою, є об'єктивні передумови розв'язання цих проблем. І все це дає можливість сподіватися, що негативні тенденції, пов'язані зі станом довкілля, можна буде подолати вже в найближчому майбутньому.

Список літератури

1. Дорогунцов С.І. Державне регулювання техногенно-екологічної безпеки в регіонах України / С.І. Дорогунцов, А.М. Федорищева // Економіка України. – 2002. – № 4. – С. 70-76.
2. Іванова Т.В. Чинники суспільної стабільності в процесах розвитку українського суспільства / Іванова Т.В., Бакуменко В.Д. // Науковий вісник АМУ: Серія «Управління», Вип. 1(3) Механізми державного управління та місцеве самоврядування. – К.: ВПЦ АМУ, 2008. – С. 7-11.
3. Про Стратегію сталого розвитку «Україна -2020»: Указ Президента України від 12 січ. 2015 р. № 5/2015 [Електроний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>
4. Рагімов Ф. Теоретико-методологічні засади функціонування механізмів державного управління сталим розвитком регіонів в умовах глобалізації / Ф. Рагімов [Електроний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.dbuapa.dp.ua/vidavnictvo/2017/2017_04\(35\)/19.pdf](http://www.dbuapa.dp.ua/vidavnictvo/2017/2017_04(35)/19.pdf)